

Най хоть по-християнській

Степан Руданський

Стоїть москаль на квартирі,
Зиму пробуває...
Служить щиро господині,
Та й сам не дрімає...

Лиш господар куди з хати
При лихій годині,
Москалина помаленьку —
Та до господині...

А псяюха господиня
Хороша, як ружа.
Отак дала б москалеві,
Та боїться мужа...

Раз мудрує москалина,
Раком нагинає...
Бере свою шинелину,
На ню накидає...

Крешить собі її ззаду,
Справи дотирає...
Дотирає, аж господар
Двері відчиняє...

Як поглянув, закрив очі!..
“Мати моя, мати!..
Отаке паскудство робить!..” —
Та назад із хати...

Москалеві того й треба,
Що муж утікає,
Крешить її цілу зиму
І гадки не має.

Починає помаленьку
Весна наступати...

Прийшла пора москалеві
З села виступати.

Виступає москалина,
Нічого робити...
Та ще хоче господиню
Ще раз покрешити...

“Ну, прощайте, — став казати, —
Злом не пом'яніте!
Та хоть мене, горемику,
За ліс проводіте!..”

Послухались господарі
Вражу москалину:
Проводжають його з хлібом
За густу дубину.

Сіли собі під дубками,
Трохи відпочили...
Вихилили по чарочці,
Хлібом закусили...

Бере москаль господаря,
Ловить, обнімає...
“Ах, добрый ты был хозяин!... —
Йому промовляє... —

Дай-ка, братец, на прощанье...”
Мужик як рвонеться!..
Утікає, куди бачить,
І не оглянеться...

А москаль вже господиню
Крешить коло лісу...
Накрешився до вподоби
Та й пішов до біса.

Поверулась господиня
До своєї хати...
Насідає господаря,

Давай сповідати...

“О, добрий-ісь, чоловіче!

Бодай-ісь ізгинув...

Саму мене серед лісу

З москалем покинув...

Як паплюгу тую кинув,

Все лихо з тобою!..

Чи ти знаєш, що служивий

Ізробив зо мною?..”

“Мовчи, жінко, — мужик каже, —

Най хоть по-християнській!..

А то, видиш, хтів, поганий,

Мене... по-поганській!”